

12 ESTE NORMAL SĂ VREI MAI MULT

Când nu știu ce vor, copiii devin vulnerabili la dorințele celorlalți. Pierd ocazia de a descoperi și de a-și dezvolta propria personalitate și devin, în schimb, ceea ce vor ceilalți să fie. Dacă nu știu ce vor, împrumută dorințele celorlalți și se îndepărtează de propria lor putere, pasiune și direcție.

Fără o conștiință clară a propriilor dorințe și nevoi, ei sunt incapabili să-și dea seama ce este cel mai important lucru în viață.

Dacă nu știu ce vor, copiii împrumută dorințele celorlalți

Prea des, copiilor li se dă de înțeles că sunt răi, egoiști sau răsfațați fiindcă vor mai mult sau fiindcă se supără când nu obțin ce vor. În trecut, copiii se mulțumeau cu puțin și puțin primeau în viață. Erau văzuți, dar nu auziți și mai târziu, în viață, erau ignorați și trecuți cu vederea. Nu le era permis să ceară mai mult, sau să vrea mai mult.

Reprimarea dorințelor era o metodă de educație importantă pentru că părinții nu știau cum să facă față sentimentelor negative, care puteau să apară dacă nu era împlinită o dorință. Permișiunea de a vrea mai mult le dă copiilor o putere căreia, în trecut, părinții nu-i puteau face față. Astăzi, datorită metodelor de educație pozitivă, care ajută la stăpânirea emoțiilor negative, este normal ca odraslele noastre să vrea mai mult. Vrând mai mult, își pot dezvolta o personalitate mai puternică și capătă o conștiință mai mare a rolului pe care îl au în această lume.

TEAMA DE DORINȚĂ

Se crede că, dacă li se acordă copiilor permișiunea de a dori mai mult, aceștia vor deveni mai pretențioși și mai greu de stă-

pănit. Cu siguranță, este mult mai ușor să fii părintele unui copil care se supune tuturor dorințelor tale, dar acest copil nu are ocazia să-și analizeze și să-și dezvolte propria personalitate, stilul lui unic și propria lui direcție în viață. Când copiii primesc iubirea și sprijinul de care au nevoie ca să-și stăpânească sentimentele, permisiunea de a dori mai mult nu-i face mai pretențioși, sau mai dificil de controlat. Dorind mai mult, dar neprimind, copiii învață un lucru important: amânarea răsplății și auto-disciplina.

Unii părinți se îngrijorează că odraslele lor ar putea să devină prea pretențioase. Așa se întâmplă dacă le îndeplinesc întotdeauna dorințele. Nu obținerea lucrurilor dorite îi răsfăță pe copii, ci puterea de a-i manipula pe ceilalți, izbucnind în crize de furie ca să obțină mai mult. Copiii ajung răsfățați și egoiști când părinții renunță la propriile lor dorințe ca să le satisfacă pe ale lor.

Copiii devin răsfățați nu fiindcă vor mai mult,
ci fiindcă părinții încetează să vrea mai mult pentru ei înșiși.

Când părinții caută să-și împace copiii satisfăcându-le orice capriciu, ca să evite o criză de furie, atunci copiii ajung niște răsfățați. Ca să le permită să vrea mai mult, părinții trebuie să se arate puternici atunci când copiii fac o criză de furie, și apoi să le impună pauza corespunzătoare. Dându-le permisiunea să-și revizuiască dorințele așa încât să vrea mai mult și să accepte limitele pe care le impune viața, copiii ajung să aprecieze cu adevărat ceea ce au în momentul respectiv. Cu ajutorul pauzelor regulate și a metodelor corespunzătoare de comunicare care să-i ajute pe copii să facă față sentimentelor puternice care ies ocazional la iveală, părinții, care le dau acestora permisiunea să gândească și să vrea mai mult, reușesc să-i crească încrezători, cooperanți și mișoși.

Concentrându-se mai degrabă asupra creării cooperării decât a unei ascultări oarbe, educația pozitivă hrănește voința și dorința interioară a copiilor și, în același timp, menține autoritatea părinților. Ca să obțineți cooperarea nu este necesar să frângeți voința copiilor. Chiar dacă vor să mai stea, copiii vor merge la

culcare urmând voința și dorința părinților. Punând în practică cele cinci metode ale educației pozitive, părinții le permit acestora să aibă propriile dorințe, dar își rezervă dreptul de a lua decizia finală.

Problema pe care o ridică uneori permisiunea copiilor de a vrea mai mult este că uneori aceasta încetinește lucrurile. Copiii nu se supun întotdeauna imediat. Este posibil ca ei să vrea să facă altceva și vă vor da de înțeles acest lucru. Făcându-și timp să asculte și să ia în considerare meritele voinței și dorinței copiilor, părinții se îngrijesc de sufletul acestora. Dacă, de cele mai multe ori, simt că sunt auziți, copiii vor fi foarte înțelegători atunci când părinții nu vor avea timp să-i asculte.

Sufletul nostru se poate exprima prin mijlocirea voinței. Când voința copilului nu este înfrântă sau ignorată, ea are șansa să respire și să crească. Noi suntem motivați în viață de propria noastră voință. Dacă vă faceți timp să sprijiniți voința copiilor voștri, veți întări legătura cu ei și veți stimula o mai mare dorință de cooperare.

Toți copiii vin pe lume cu un entuziasm uriaș. Acesta constituie forța voinței lor. Când li se permite să vrea mai mult, această voință este hrănită și poate să crească în armonie cu cea a părinților și a celorlalți. Dar, când nu i se dă voie să crească, copiii pierd treptat strălucirea aceea specială pe care o vedem la cei mici. Copilul își pierde entuziasmul pentru viață, pentru iubire, învățătură și creștere.

Hrănirea voinței unui copil îi va menține viu entuziasmul pentru viață, pentru iubire, pentru învățătură și pentru creștere.

Învățând să simtă care le sunt propriile dorințe și să le respecte pe ale părinților, copiii își dezvoltă importanta abilitate de a respecta, a împărți, a coopera, a potoli o dispută și a negocia. Fără permisiunea de a dori mai mult și de a cere lucrul dorit, copiii învață să se sacrifice în beneficiul altora. Când au permisiunea de a vrea mai mult, ajunși în adolescență nu simt nevoia să se răzvrătească ca să descopere cine sunt.

VIRTUȚILE RECUNOȘTINȚEI

Părinții se grăbesc să-i învețe pe copiii virtuțile recunoștinței, în loc să le permită să vrea mai mult. Replica: „Fii recunoscător pentru ce ai” vine prea repede. Mulți adulți nu-și dau nici lor înșiși permisiunea de a vrea mai mult în viață, fiindcă se tem să nu pară nerecunoscători pentru ceea ce au.

În trecut, sacrificiul făcea parte din spiritualitate. Ca să fii bun, sfânt sau spiritual trebuia să faci sacrificii în numele Domnului. Sacrificiul era un mijloc de a simți legătura cu Dumnezeu, fiindcă era modalitatea prin care oamenii începeau să simtă. Renunțarea în favoarea lui Dumnezeu te obliga să simți mai profund. Astăzi, nu avem nevoie de sacrificii ca să simțim. Nu avem nevoie decât de permisiunea de a vrea mai mult și sentimentele vor apare din belșug.

În trecut, era un lucru normal să faci sacrificii
în favoarea lui Dumnezeu, dar astăzi sarcina noastră
este să trăim pentru Dumnezeu.

Misiunea noastră este să creăm o viață de belșug. Avem atât de multe resurse la picioarele noastre cât n-am avut niciodată. Copiii noștri își pot împlini visurile. Se pot bucura atât de reușite ce țin de viața lor interioară cât și de cea exterioară. Baza acestui succes este permisiunea de a vrea mai mult. Dacă nu au această permisiune, încetează să mai viseze și, fără un vis, nimic deosebit nu se poate întâmpla.

Secretul reușitei, atât pe plan interior cât și exterior, este să apreciezi ceea ce ai și să vrei mai mult. O inimă plină de recunoștință și iubire pentru ceea ce ai și o pasiune puternică de a reuși și de a avea mai mult, iată rețeta secretă de care au nevoie copiii noștri ca să reușească în viață. Când copiii sunt capabili să-și stăpânească sentimentele negative, care apar dacă nu le sunt satisfăcute dorințele, atunci se vor întoarce și vor aprecia iubirea și sprijinul care li se acordă. Recunoștința pentru iubirea și sprijinul pe care li-l oferă părinții constituie fundamentul necesar ca să-și

conștientizeze propriile dorințe și nu să le împrumute pe ale celorlalți.

PERMISIUNEA DE A NEGOCIA

Când copiii au permisiunea să vrea mai mult, ocazional, aceasta înseamnă un efort în plus pentru părinți. În schimb, copiii învață cum să negocieze ca să obțină mai mult în viață. Deși negocierile cer mult timp, uneori sunt uimit de puterea pe care o au copiii mei de a mă determina să fac anumite lucruri. Sunt mândru de puterea, de hotărârea și de împotrivirea lor de a se supune orbește.

Când i se dă permisiunea să ceară ce vrea, puterea fiicei mele de a obține lucrul respectiv are șansa să crească. Nu acceptă întotdeauna un refuz. Se grăbește să negocieze și deseori mă determină să-i satisfac dorința. Este bine dacă odraslele noastre ne conving să ne schimbăm punctul de vedere. Aceasta nu înseamnă că cedăm ca să evităm o iminentă criză. Este o mare diferență între a fi manipulat de un copil capricios și a fi convins de un negociator strălucit. Părinții trebuie să mențină controlul în timpul fiecărei negocieri, stabilind clar limita până la care se poate merge.

Este o mare diferență între a fi manipulat de un copil capricios
și a fi convins de un negociator strălucit.

Sunt prea mulți adulți care nu știu cum să-și exprime dorințele, fiindcă n-au făcut acest lucru nici în copilărie. Când reușesc în cele din urmă s-o facă, tot nu știu cum să negocieze. Dacă sunt refuzați, fie dau înapoi, fie se simt indignați. Multe din problemele adulților ar dispărea, dacă oamenii ar învăța cum să negocieze ca să-și satisfacă dorințele. Există atât de mulți avocați pe lume fiindcă oamenii sunt pur și simplu incapabili să facă o propunere și apoi să negocieze diferențele.

Copiii care au crescut învățând să negocieze ca să obțină mai mult nici nu se dau înapoi, nici nu trăiesc un sentiment de indignare. Ei știu că un refuz este într-adevăr un refuz dacă nu

aduc argumente care să le sprijine cerințele. De asemenea știu că, dacă sunt refuzați astăzi, nu înseamnă că vor fi refuzați și mâine. Negocierea cere creativitate și tenacitate, însușiri care apar automat dacă li se permite copiilor să vrea mai mult.

Aceștia au nevoie de permisiunea de a cere mai mult; altfel nu vor ști niciodată cât de mult pot să obțină. Chiar adulții fiind ne este greu să hotărâm ce și cât de mult putem să cerem, astfel încât să nu ofensăm și să nu părem prea pretențioși sau nerecunoscători.

Dacă și adulții întâmpină această dificultate, este clar că nu ne putem aștepta ca odraslele noastre să știe.

Copiii au nevoie de permisiunea de a cere mai mult;
altfel nu vor ști niciodată cât de mult pot să obțină.

Când dau copiilor permisiunea de a vrea mai mult, părinții trebuie să înțeleagă și să accepte că uneori aceștia vor vrea prea mult, sau vor părea foarte egoiști. În astfel de momente, în loc să-i judece sau să-i dezaprobe, ar trebui să-i aprobe și să-i înțeleagă. Unui copil nu i se poate pretinde să știe întotdeauna ce este potrivit să ceară. Este un întreg proces de încercări și erori.

ÎNVĂȚAREA REFUZULUI

Doar fiindcă odraslele noastre au permisiunea să ceară mai mult, nu înseamnă că trebuie să acceptați întotdeauna. Așa cum ei învață să ceară, părinții trebuie să învețe să refuze liniștiți. Dacă nu sunt în stare s-o facă, cererile copiilor vor deveni nerezonabile. Vor continua să ceară din ce în ce mai mult până trec de limită.

Dacă părinții nu sunt capabili să stabilească limite rezonabile, copiii vor da glas unor cereri nepotrivite. Ei vor continua să forțeze și să pretindă, până când li se va impune o limită clară. Când se atinge această limită, deseori au nevoie de o pauză, ca să depășească sentimentele puternice de dezamăgire, furie, supărare, tristețe și frică.

Cu cât mai multe dintre dorințele lor sunt îndeplinite, cu atât

copiii se supără mai tare când, uneori, nu li se satisface una.

Dacă părinții nu sunt capabili să stabilească limite rezonabile, copiii vor avea pretenții nepotrivite.

Când copiii negociază ca să-și împlinească dorințele, părinții trebuie să stabilească clar cât timp poate să dureze negocierea. Doar ei pot să stabilească dacă negocierea continuă sau nu. Când simțiți că ați auzit suficient și că nu mai sunteți doritor să vă răzgândiți, atunci este vremea să spuneți: „Înțeleg că ești dezamăgit, dar acum s-a încheiat negocierea”.

Dacă copilul continuă, părintele trebuie să repete această frază și să-i comande să înceteze. El ar putea să spună: „Negocierea s-a încheiat. Vreau să încetezi să mai ceri”.

Dacă și atunci continuă, copilul și-a pierdut controlul și trebuie să ia o pauză. Dacă adoptați această atitudine de câteva ori, copilul vă va respecta dorința și va înceta negocierea. Nu uitați, când părinții adoptă un ton de comandă și repetă comanda, refuzul trebuie să rămână refuz.

Când părinții adoptă un ton de comandă și repetă comanda, refuzul trebuie să rămână refuz.

De cele mai multe ori, ca să încheie o negociere, mai ales cu un copil mic, părinții trebuie să facă apel la reorientare. Mama ar putea să-i spună: „Înțeleg că ești dezamăgit. Aș fi vrut să am o baghetă magică și să-ți ofer ce vrei, dar nu pot. În loc de asta, hai să...”

Există două situații diferite, când părintele trebuie să spună „nu” unui copil. În prima situație, copilul se împotrivesc cerințelor părintelui. De exemplu, voi vreți să se pregătească de plecare, iar copilul vrea să se mai joace. În acest exemplu, trebuie să fiți capabili să-i spuneți să înceteze joaca și să repetați cerința. În situația a doua, trebuie să refuzați o cerere directă. Copilul vrea să te joci cu el, dar tu ai alte planuri. În ambele cazuri, cel mai bun mod de a răspunde este s-o faceți cu îndrăzneală și curaj. Nu dați o mulțime de motive ca să justificați un refuz. Refuzați pur și

simplic. Dacă sunteți provocați, repetați același răspuns mai ferm. Iată câteva exemple simple:

ZECE MODALITĂȚI DE A SPUNE „NU”

1. Nu, în momentul acesta sunt ocupat.
2. Nu, acum am alte planuri.
3. Nu, dar poate altă dată.
4. Nu, acum am altceva de făcut.
5. Nu, asta avem de făcut.
6. Nu, acum vreau să...
7. Nu, dar să facem asta în loc...
8. Nu, acum e vremea să...
9. Nu, planul e următorul...
10. Nu, acum am nevoie să fiu puțin singur.

Mesajele clare de refuz, în afară de faptul că dau copiilor posibilitatea de a-și dezvolta talentele de negociator, îi învață și cum să spună „nu” în viață. Părinții nu trebuie să se supere pe copii, dacă cer mai mult. A avea permisiunea de a vrea mai mult înseamnă a avea șansa să ceară.

Când părinții își amintesc că nu trebuie să răspundă mereu afirmativ, atunci pot să refuze fără să se simtă vinovați. Pe lângă faptul că se asigură de faptul că se îngrijesc de propriile lor nevoi, părinții, care pot să refuze fără muștrări de conștiință, furnizează un exemplu semnificativ pentru copii. Când copilul continuă să spună „nu”, tot ce trebuie să faceți părintele este să spuneți pur și simplu: „Negocierea s-a încheiat”.

A CERE MAI MULT

Într-o zi, pe când avea vreo șase ani, fiica mea Lauren m-a rugat să ies cu ea în oraș ca să mănânce o prăjitură. Acesta era un mic ritual pe care îl urmam împreună. Odată am refuzat-o și atunci a început să-și pledeze cauza și să negocieze. Un vecin se afla acolo întâmplător și i-a tăiat-o scurt, acuzând-o: „Lauren, nu-i cere tatălui tău așa ceva. Nu vezi că este ocupat? Nu poate să te

refuze dacă îl rogi în continuare”.

Imediat, cele trei fiice ale mele, Shannon, Juliet și Lauren, au spus în cor: „Ba da, poate”. A fost un moment memorabil. Eram atât de mândru. Fiicele mele înțeleseseră clar că au dreptul să ceară, iar eu, în schimb, aveam dreptul și puterea să refuz.

Când părinții fac sacrificii uriașe ca să se adapteze la fiecare cerință a copiilor, atitudinea lor lasă în seama acestora întreaga povară de a arăta ce este rezonabil să ceară. Nu este o atitudine normală.

În loc de asta, părinții ar trebui să le dea copiilor permisiunea de a cere, iar lor pe aceea de a refuza. La noi în casă se spune deseori: „Dacă nu ceri, nu primești, dar, dacă ceri, nu înseamnă că primești întotdeauna”.

Dacă nu ceri, nu primești, dar, dacă ceri,
nu înseamnă că primești întotdeauna.

Pe lângă acordarea permisiunii de a cere mai mult, părinții trebuie să-i învețe pe copii și cum să ceară. Aceasta se învață cel mai bine când ai un exemplu. Când părinții își emit cerințele într-o manieră respectuoasă, treptat și copiii vor învăța cum să ceară.

MODELUL DUPĂ CARE SĂ CERİ

Ca să însuflați copiilor acest comportament, cea mai bună tehnică este oferirea unui model. Așa cum am văzut în capitolul 3, în loc să dați ordine și comenzi pur și simplu, asigurați-vă că emiteți cerințele folosindu-vă de: „Vrei să...”, „Ai vrea să...”, „Te rog” și „Mulțumesc”. Când copiii dau ordine sau comenzi, în loc să le spuneți să fie respectuoși, arătați că există o cale mai bună prin care și-ar putea exprima cerințele.

Când un copil de patru ani spune: „Tată, dă-mi aia”, răspundeți pur și simplu: „Tată, vrei să-mi dai acel lucru? Sigur voi fi fericit să-ți dau acel lucru”. Apoi, dați-i ce-a cerut ca și cum el ar fi spus acele cuvinte.

Această tehnică mi-a făcut meseria de părinte mult mai ușoară. Când copiii mei deveneau prea pretențioși, sau nu erau

respectuoși, în loc să încep o luptă serioasă ca să-i corectez sau să încerc să-i fac să spună așa cum vroiam eu, exemplificam modul în care aș fi vrut să vorbească și apoi reacționez ca și cum ei s-ar fi purtat exact așa.

Singurul motiv pentru care copiii nu se exprimă respectuos este că n-au învățat încă s-o facă. Nu este nevoie să-i corectăm; trebuie doar să arătăm cum se face. Ca părinți, este datoria noastră să-i învățăm. Dacă văd că această atitudine este bună și eficientă, urmează modelul.

Dacă fiica mea ar fi fost supărată și ar fi spus: „Tată, ieși din camera mea”, aș fi spus: „Tată, vrei, te rog, să ieși din camera mea?” Apoi aș fi părăsit camera.

Această atitudine le arată cum să întrebe în maniera cuvenită. Ar fi o pierdere de timp și de energie să mă cert cu copilul meu și să spun: „Nu-mi spune mie ce să fac. Ori vorbești politicos, ori nu plec”. Această atitudine nu face decât să creeze o împotrivire inutilă.

Copiii trebuie să se simtă liberi să-și mărturisească dorințele, știind că nu vor fi acuzați. Chiar dacă nu se exprimă perfect, trebuie să fie respectați. De asemenea trebuie să știe că, dacă cer, nu înseamnă că vor primi neapărat. Modul în care cer nu trebuie să constituie pentru părinți un motiv de refuz. Când un copil cere, întotdeauna face tot ce poate. Dacă dă greș, nu înseamnă că este rău; are doar nevoie de exemplu, de mai multă educație, sau de o pauză.

PUTEREA DE A CERE

Dându-le copiilor permisiunea de a cere, le dați și darul de a se orienta, de a-și alege un scop și de a fi puternici în viață. Prea multe femei se simt astăzi lipsite de putere pentru că nu li s-a dat niciodată voie să pretindă mai mult. Au fost învățate să poarte grijă mai mult nevoilor celorlalți și să le fie rușine atunci când le pare rău că nu și-au satisfăcut dorințele și nevoile.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care tatăl sau mama trebuie să-l spună unei fete este cum să ceară mai mult.

Majoritatea femeilor n-au primit această lecție în copilărie. În loc să pretindă mai mult, ele cer acest lucru indirect, dăruind mai mult și sperând că cineva le va răsplăti, fără ca ele s-o ceară. Această incapacitate de a-și exprima o dorință în mod direct le împiedică să obțină ce vor în viață și în relațiile pe care le au.

Majoritatea femeilor au probleme în relațiile lor, pentru că, în copilărie, n-au învățat cum să pretindă mai mult.

În timp ce fetele au nevoie de mai multă permisiune ca să pretindă mai mult, băieții au nevoie de un sprijin special, când nu obțin mai mult. Destul de des, un băiat își va propune un scop greu de atins și părinții vor încerca să-l abată de la acesta fiindcă vor să-l ferească de eventuale dezamăgiri. Ei nu-și dau seama că, mult mai important decât atingerea scopului în sine, este capacitatea de a face față dezamăgirii, așa încât să se poată ridica din nou și s-o ia de la capăt.

Așa cum fetele au nevoie de mult sprijin ca să-și exprime dorințele, băieții au nevoie de un sprijin în plus ca să-și identifice sentimentele și să le accepte. În cazul băieților, puteți faceți acest lucru cel mai bine cerându-le detalii despre ce s-a întâmplat, dar fiind *extrem* de atenți să nu oferiți nici un sfat sau „ajutor”. Chiar și o străduință prea mare de a-i ajuta îi poate face să nu mai vorbească despre cele întâmplate.

Mamele fac deseori greșeala de a pune prea multe întrebări. Când sunt împinși să vorbească, mulți băieți încetează s-o mai facă. Când li se dau sugestii despre cum să rezolve o problemă, băieții, în special, vor da înapoi. Atunci când un băiat se simte deja înfrânt, nu are nevoie de cineva care să-l facă să se simtă mai rău, spunându-i cum să rezolve problema, sau explicându-i ce-a făcut de a ajuns în această situație.

CÂND DAȚI PREA MULT

De fiecare dată când părinții le oferă prea mult, copiii le dau de înțeles acest lucru. Devin mult prea pretențioși și nu mai apreciază ce au. Când oferiți ceva și ei vor mai mult, considerând

că nu este suficient, în general este un semn că dați prea mult.

Când părinții oferă prea mult, soluția este
să se rețină să mai facă sacrificii de dragul copiilor.

Haideți să vedem un exemplu. Într-o zi, fiica mea, Lauren, a vrut o înghețată. Aveam multe lucruri de făcut, dar ea vroia neapărat înghețată. În loc să-mi văd de treburile mele, am fost de acord să-i aduc una. Deși nu mi-am dat seama, i-am dat prea mult. Eram supărat că trebuia să-mi întrerup lucrul, dar oricum am făcut-o.

În magazin, după ce am stat mult la coadă, ea a hotărât că nu mai vrea înghețata și că vrea altceva. Vroia să mă duc eu și să aduc lucrul respectiv. Dacă mă conformam așa, pierdeam rândul la coadă și iroseam mult timp.

În acel moment mi-am dat seama că mă simt supărat pe ea pentru că cere prea mult. Ea e clar nedumerită și m-a întrebat dacă m-am supărat pe ea. I-am spus că sunt supărat doar pentru că durează atât de mult.

O parte din mine era supărată pe ea, dar fetița nu făcuse decât să testeze până unde poate să ajungă. Eu eram adultul, era de datoria mea să-i spun ce pot să-i dau și ce nu. În ziua aceea am învățat foarte clar că era de datoria mea să hotărâsc când să spun „da” și când să spun „nu”.

În timp ce datoria ei era să continue să ceară până va atinge o limită. Nu era corect s-o las să mă împingă dincolo de această limită și apoi s-o acuz că pretinde atât de multe. Luând măsuri ca să nu-i mai ofer atât de mult pe viitor și stabilind mai bine care sunt limitele, n-o să-mi mai iau în nume de rău că fac unele lucruri de dragul ei.

Ocazional, când copiii mei începeau să mă sâcăie cu o mie de cereri în public, eram în fața unui semn evident că le oferisem prea mult. Ori de câte ori părinții dau prea mult ca să-și facă odraslele fericite, rezultatul este că ele devin peste măsură de pretențioase. Uneori părinții nu-și dau seama dacă își împacă sau își mulțumesc copiii peste măsură. Sunt atât de fericiți să-i

mulțumească, încât nu-și dau seama că cedează prea des și că le dau prea multă putere.

COPILII VOR ÎNTOTDEAUNA MAI MULT

Când li se dă permisiunea să vrea mai mult, copiii vor vrea întotdeauna mai mult. Uneori o să vi se pară că nu-i puteți face fericiți.

Aceasta este partea frumoasă a procesului de creștere. De multe ori, ca să-și dea seama de capacitatea lor interioară de a fi fericiți, copiii au nevoie să vadă că nu le pot fi satisfăcute toate dorințele.

Dacă, pe plan exterior, n-au obținut ce au vrut, revin în lumea lor interioară să vadă care le sunt de fapt nevoile. Când simt nevoia să fie iubiți, brusc încep să-și dea seama că pot fi fericiți și fără să le fie satisfăcute toate dorințele.

Nu trebuie să aibă totul imediat. Așa învață să amâne primirea unei răsplăți.

Copiii vor cere întotdeauna mai mult timp și mai multă atenție decât li se poate oferi. Părinții trebuie să știe că, dacă le dau permisiunea de a pretinde mai mult, copiii vor vrea întotdeauna mai mult.

Ei trebuie să învețe lecția de a fi fericiți, chiar dacă nu obțin imediat tot ce vor.

Când înveți să amâni primirea unei răsplăți,
înveți să fii fericit chiar dacă nu primești imediat tot ce vrei.

De aceea este atât de important pentru copii să învețe cum să-și stăpânească sentimentele negative. Când pretind mai mult și nu obțin întotdeauna tot, vor fi foarte nefericiți. Părinții trebuie să aibă grijă să nu încerce să-i înveselească mereu sau să le rezolve problemele. Copiii sunt ca și fluturașii care încearcă să iasă din larvă; au nevoie de luptă ca să-și întărească aripile și să zboare liberi.

Ca să fie fericiți în viață, unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să-l deprindă este amânarea răsplății. A

învăța să vrei mai mult și a fi fericit totuși cu ceea ce ai este o încercare uriașă.

Acest echilibru se dezvoltă cu fiecare ocazie în care copiii nu sunt capabili să obțină ce vor și se supără. Ajutându-i să-și conștientizeze sentimentele și apoi să se elibereze de cele negative, își dau seama că pot fi împăcați și fericți oricând, chiar dacă viața nu este perfectă și lucrurile nu se întâmplă așa cum ar vrea ei.

COPIII CU PĂRINȚI DIVORȚAȚI

Copiii ai căror părinți sunt divorțați au o mare nevoie să analizeze și să accepte pierderea căsniciei părinților. În sufletul lor, toți copiii vor ca mama și tata să se iubească. Așa cum părinții simt nevoia să plângă ruperea unei căsnicii, și copiii au nevoie să plângă același lucru.

Deseori copiii nu încep s-o facă până când mama sau tata nu se întâlnesc din nou cu altcineva. Din această cauză, imediat ce părintele a depășit etapa mâhnirii adânci, e nevoie să înceapă să iasă din nou cu cineva.

Deseori, copiii nu încep să plângă dezmembrarea unei căsnicii, până când nu-și dau seama că mama sau tata încep să se întâlnească din nou cu cineva.

Uneori, părinții care sunt singuri nu vor să se mai întâlnească cu altcineva fiindcă nici copiii lor nu vor. Copiii devin atât de pretențioși și de supărați, încât părintele caută să evite crizele stând în casă. Această încercare de a-i împăca nu numai că o să-i răsfețe, dar îi va și lipsi de ocazia de a fi îndurerați de sfârșitul căsniciei părinților.

În alte cazuri, părinții rămași singuri nu încep să se întâlnească cu altcineva, fiindcă vor să-și compenseze copiii pentru această situație și să le dea mai mult. Logica lor este clară: De vreme ce copilul meu are doar un părinte și el are nevoie de doi, atunci trebuie să-i dau mai mult. Logica este corectă, dar premisa de la care se pleacă este greșită. Copiii întotdeauna vor vrea mai

mult decât li se poate da. Ca părinte, nu poți să le dai decât atât cât poți.

Dacă încercați să oferiți mai mult, atunci veți sacrifica prea mult de dragul copiilor. Nu uitați că vin din Rai. Dacă voi faceți tot posibilul, Dumnezeu va face restul. Nu puteți face decât ceea ce faceți. Secretul este să fiți alături de ei când își manifestă rezistența împotriva lucrurilor pe care le cereți să le facă. Decât să-i protejați ca nu cumva să trăiască dezamăgirea de a nu-și vedea împlinite dorințele, mai bine ajutați-i să facă față sentimentelor care apar când aceste dorințe nu le sunt satisfăcute.

Nu uitați că odraslele voastre vin din Rai;
dacă faceți tot ce puteți, Dumnezeu va face restul.

Când mama iese cu un nou prieten, copilul poate să se plângă atât de mult încât s-o determine să nu mai iasă. Ea nu-și dă seama că și copiii cuplurilor căsătorite se plâng când părinții ies în oraș. Când copiii simt că pot să pretindă mai mult, așa și fac. Este de datoria părinților să stabilească cât pot să ofere fără să-și sacrifice viața lor personală. Făcându-și timp și pentru ei, vor fi capabili apoi să-i ofere copilului timpul și atenția de care el are nevoie.

DORINȚA ARZĂTOARE A SPIRITULUI UMAN

Dorința de a avea mai mult este dorința arzătoare a spiritului uman. Când copiii învață să dorească mai mult, dar acceptă și apreciază cu răbdare ceea ce au, atunci sunt pregătiți să facă față celor mai mari încercări ale vieții. Oamenii care reușesc în viață sunt cei care persistă. Singurii care eșuează sunt cei care renunță și încetează să mai urmărească un scop, să mai viseze și să mai dorească ceva.

Când mințile și inimile copiilor noștri sunt deschise, iar voința lor puternică, nu-i poate opri nimic.

Copiii care sunt crescuți să aibă o voință puternică nici nu se vor supune voinței unui tiran, nici nu vor căuta să supună voința celorlalți prin mijloace autoritare. Ei vor pune la punct o nouă cale

de influențare reciprocă în lume. Cooperarea va fi atitudinea lor zilnică și la fel își vor dezvolta metode care să asigure și cooperarea celorlalți.

Copiii care au fost crescuți cu permisiunea de a pretinde mai mult vor avea gânduri mai mărețe și planuri mai mari. Ei sunt încrezători în capacitatea lor de a obține mai mult. Alături de dorințele lor cele mai profunde se află încrederea și cunoașterea intuitivă a modului în care își pot satisface dorințele.

Dacă le dăm permisiunea de a vrea mai mult, copiilor li se deșteaptă conștiința creativă și intuitivă, care le va permite să atingă un standard de viață pe care puțini l-au avut în trecut. Cu această încredere interioară și cu conștiința direcției alese de ei, copiii vor fi capabili să înainteze în viață, hotărâți și cu pasiune. Ei vor realiza și vor depăși ceea ce părinții din generațiile anterioare puteau doar să spere pentru copiii lor.